

کنسرتی یادگروندانگری

هنگامه سید میرسپاسی

از ویژگیهای کنسرت بهمنزادگاری:

۱- تملعی اعضای گروه جوانانی با ستین کم که در سطح کاری بالایی هستند که این امر موجب تشویق و قوت دلی برای جوانان پیگیر هنر است.

۲- استفاده از سازهای ناشناس مثل رباب و در بعضی از کنسرتها دیوان.

۳- اکثر تصانیف و ترانه‌ها شاد هستند و این هم خط پطلانی بر نظریه غمگین بودن موسیقی سنتی (با بهتر است بگویم اصل) است.

۴- بهمنزادگاری دارای ۴۰ سال سابقه هنری در کارشناسی موسیقی است. او پس از اتمام تحصیل در هنرستان موسیقی، لیسانس خود را از دانشگاه تهران در رشته موسیقی دریافت نمود و نزد ارفع اطرابی، فرامرز پایور، دکتر داربوش صفوت و زنده‌یاد تورعلی برومند با ردیف سازی و تعلیم سنتور آشنا شد. ایشان ضمن آموزش تنبک نزد محمد اسماعیلی، نواختن پیانو و فوجک را آموخت. از سال ۱۳۵۰ در کنسرتها رادیو، وزیری و مساعی فعالیت داشته و در سال ۱۳۷۵ اقدام به تشکیل گروه بانوان نمود.

وی کنسرتهایی را در کشورهای آلمان، فرانسه، اتریش، بلژیک، یونان، سوئیس، چین، رومانی، فیلیپین، ترکمنستان، اسلوانی، چک، مجارستان، ترکیه، استرالیا و امارات اجرا و به دریافت چندین لوح زرین و تقدیرنامه نائل آمده است.

ذاکری تا کنون آثار شنیداری و نوشتاری متعددی را تقدیم علاقه‌مندان کرده که از جمله این آثار می‌توان به نواز گلست (شور و نوا) به همراهی تنبک محمد اسماعیلی، یک جزوه اتود برای سنتور دوتتهای شور و اصفهان، فانتزی فلوت و سنتور و چندین قطعه ضربی تصنیف، پیش‌درآمد و رنگ اشاره نمود.

علی‌رضا شامحمدی آواز را از کودکی نزد پدر که خود از شاگردان مرحوم کریمی بود آغاز کرد. از ده سالگی نزد علی جهانداد و حاتم عسگری ادامه داد و در طول ایام از محضر زنده‌یاد علی‌اصغر بهاری، محمدرضا لطیفی و محمدرضا شجریان و پرویز مشکاتیان بهره برد.

فعالیت حرفه‌ای خود را از سال ۱۳۷۵ به همراه گروه مهدی آذرینا شروع کرد که حاصل این همکاری چندین کنسرت در داخل و خارج از کشور است که آخرین آن از سوی مرکز موسیقی حوزه هنری به آروپای سرفی بود.

کنسرت گروه گلیانگ به سرپرستی و آهنگسازی «بهمنزادگاری» نوازنده سنتور، با خوانندگی علی‌رضا شامحمدی و اجرای نازیلان لقا نوازنده رباب باس و دف، آماده لقا نوازنده کمانچه، سهیل صادقی نوازنده کمانچه، محسن بیگلری نوازنده نی، مسیح تحویل‌داری نوازنده تار، حمید خوانساری نوازنده عود و ارزنگ فرامرزی نوازنده تنبک در روزهای اول و دوم دی ماه ۱۳۸۲ در تالار وحدت برگزار شد.

اکثر تصانیف قدیمی بودند و برای ایجاد یک تحرک و دوری از یکنواختی، به این تصانیف آواز تری یا «موزیک بین» قرار داده شد، مثل: نرگس بیدار، نگارا و بستنگار که فقط دارای ملودی بودند.

از آن جایی که در موسیقی سنتی، تک‌صدایی وجود دارد با تقسیم ساز، تنظیم کردن یعنی: هارمونی کردن و در موسیقی سنتی هارمونی وجود ندارد. می‌توان آن را از یکنواختی در آورد، کاری که ذاکری در پیش در آمد پرواز خود نشان داد. به طوری که گروه یک مضرب پایه را می‌نواختند و گروه‌های گشتی (کمانچه و نی) ملودی را می‌نواختند. در مورد چهارمضربها به‌خصوص چهارمضرب شور مرگب که نقطه‌لوح کنسرت بود از قسمتهایی تشکیل شده بود:

قسمت اول به صورت ۵ ضربی، در آمد شور آغاز می‌شود و بعد به صورت ۶ چهار مضرب ادامه پیدا می‌کند و اشاراتی به شهنواز فرجه و رضوی داشت و بعد گذری به ابوعطا و شکسته بیات ترک و خود بیات ترک که در آخر دشتی و عشاق دشتی و مجدداً در آمد شور پایان می‌گرفت.

تنها آوازی که در این چهارمضرب وجود نداشت افشاری بود. در مورد چهارمضرب سه‌گاه از شاخصه‌های دستگاه استفاده شده بود به طوری که ابتدا در آمد سه‌گاه و بعد اشاراتی به زابلی و بعد مخالف و در آخر به در آمد سه‌گاه خاتمه می‌یافت.

اعتقاد بهمنزادگاری نسبت به خواننده گروه چنین است: زیباتر کردن تصانیف و ادای آخر کلام من را آقای شامحمدی انجام دادند. ایشان سبک و سیاق خاص خود را دارد و دارای وسعت صدا و حالتیهای تحریر خاصی هستند، به طوری که در یک مدت کوتاه تمام گوشه‌های یک دستگاه را می‌خوانند، آقای شامحمدی نظرشان این است که: «آواز چیزی نیست که بخواهیم تمرین کنیم ۹۰۰۰ و مینای کارشان بداهه‌خوانی است به طوری که در شب اول و دوم با هم متفاوت می‌خوانند و این از مهارت یک خواننده است.